Моята приказка

когато децата разказват

ПЪРВА ЧАСТ

АВТОР: НИКОЛ КЪНЧЕВА

Вие вярвате ли във вълшебства? Ако не аз ще Ви разкажа история, в която играчките говорят, пеят, играят и се веселят. Искате ли да я чуете?

Когато била малка Мия много обичала да играе с играчките си. Тя ги обичала, те били нейните най-добри приятели. И играчките я обичали. Но тя не знаела, че те могат да говорят.

Беше петък и се случи нещо странно. Госпожата на Мия им даде за задача през почивните дни да изберат коя любима играчка да занесат. Мия се натъжи:

- Как мога да избера любима играчка?
Ана-Мари каза, че ще занесе кученцето си Джако, Бен – динозавърът си Коко, Джени – поните си Луси, а Мария – бебето си Чарли. И тя още повече се натъжи.

- Но аз имам толкова много играчки и всички са ми любими. – помислило си малкото момиченце.

След това тя се разплакала и се осамотила. Госпожата я намерила и я попитала какво става. Тя обяснила за проблема и учителката ѝ казала да не се притеснява.
Дошла вечерта. Майката на Мия я взела от градина. Като се прибрали тя разказала на играчкте за задачата от госпожата и им обяснила, че ако взем мечето Теди, кученцето Сара ще се разсърди. Ако пък вземе мишока Додо лисичето Бедро ще се разсърди и така за всички играчки.

Докато тя вечеряла играчките обсъждали задачата от госпожата. Така и не успяли да се разберат какво да правят.

Когато Мия легнала се случило нещо ужасно – котето Пухчо кихнал и тя се уплашила. В стаята нямало никой освен нея и другарите ѝ. Нямало никой в стаята, дори и пред стаята.

Мия заспала. Другарите ѝ, играчките, отново се събрали на съвет и този път било, за да решат дали да кажат на Мия, че те могат да говорят. Всички освен Пухчо, смятали че е по-добре да не ѝ казват. Пухчо смятал, че ако знае ще ѝ бъде по лесно да реши коя играчка да избере да вземе с нея в градината. След това всички се съгласили с Пух.

Когато тя се събудила всики играчки се събрали и обяснили, че те могат да говорят. В началото тя не можела да повярва, но след това те ѝ доказали и тя повярвала в това чудо.
Играчките предложили на Мия да направи плакат със снимки на всички тях и техните истории.

След закуска тя помолила майка си за лист и помощ от нейна страна, за да направи плаката. Майка ѝ трябвало да я снима с всяка играчка поотделно, за да може да направят уговорения плакат.

Дошъл понеделник. Тя била толкова щастлива, взела проекта и отишла на градина. Всички деца се събрали и показали своите любими играчки. Дошъл ред и на Мия. Тя разказала за свя проект и го показала на децата. Госпожата била много щастлива, защото Мия била разбрала какво да имаш истински приятели.
Мия разбрала, че не е важно колко имаш, а дали го оценяваш.

АВТОР: ГЕОРГИ ХРИСТОЗОВ

Господин Кочан живееше на ул. „Пастет“, блок 271 и живееше щастливо, докато един ден президентът Морков реши да разруши блок 271 и щеше да го направи още в петък. Всички от улица „Пастет“ разбраха и протестираха. Но президентът не се отказваше толкова лесно и отхвърляше протеста на хората от ул. „Пастет“. И така протестът продължаваше, а кметът не се отказваше.

Г-н Кочан каза:

– Трябва да направим нещо!

Г-жа Котка каза:

– Но нямаме достатачно пари да подкупим президента Морков.

Г-н Кочан каза:

– Трябва да направим някаква кампания, но каква?

Мечето Славчо предложи :

– Защо не направим кампания за правене на бисквитки и после ще ги продаваме?

– Много добра идея, Славчо, но за съжаление така няма да съберем голяма сума, възкликна г-н Кочан. Мина един ден, вече е вторник, въздъхна г-н Кочан, а още не сме събрали парите за президента. Ах, тежки времена! Тежки времена!

Тряссс! Нахлу г-жа Котка и каза:

– Чу ли?

– Ка-ка-какво да чуя?- възкликна заеквайки от стреса г-н Кочан.

– Измислихме! Вече ще правим лекции – всеки ще плаща вход, а на една лекция могат да се съберат много хора!

Мина още един ден. Г-н Кочан погледна календара си – вече беше сряда и до разрушаването оставаха още два дни. Стана от леглото, облече си дрехите и си сипа чаша кафе, изпи го и излезе. Навън валеше дъжд, нямаше никого. Поглеждаше наляво и надясно, но всички прозорци на блоковете бяха тъмни. Обърна се и тръгна към другата част на квартала. Изведнъж дъждът спря, но не изгря слънце. Г-н Куче каза:

– Време е да се прибирам!- Не, не каза това. Каза нещо съвсем друго и се качи в колата си. Стигна до работата си, но там беше още затворено. Отиде до магазина и купи някои неща. После се върна и видя, че някои се бяха събудили. Г-жа Котка се беше събудила първа и чакаше г-н Кочан на вратата. Двамата гледаха новините и чуха как президентът Морков казва, че ще разруши блока още в четвъртък. Г-жа Кочан каза:

– Забравих да ти кажа, че г-н Куче и Мечето Славчо ще правят интересни лекции. Г-н Кочан погледна часовника си, видя, че е време за работа и излезе. Г-жа Котка остана сама и започна да мисли тема за интересна лекция.

В два часа през нощта Г-н Кочан се върна и г-жа Котка му каза:

– Още от утре започваме лекциите.

После двамата си легнаха. Вече е четвъртък. Започнаха лекциите. Събраха се много хора от квартала. Днешната тема беше за динозаврите. Всички слушаха с интерес. Мечето Славчо раздаваше бисквити на гладните. Приятелите от ул. „Пастет“ събраха голяма сума пари и г-н Куче се обади на президента Морков. Той прие парите и обеща, но с малко странен глас, че ще отмени разрушаването. Ден по-късно президентът Морков се обади на г-н Кочан и му каза:

– Помниш ли този ден, в който обещах, че разрушаването се отмени? Е, излъгах ви!

Г-н Кочан каза:

– Какво?! И тъкмо да каже нещо друго, президентът Морков затвори.

Мина още един ден. Г-н Кочан пак отиде на работа и каза на всичките си приятели и на шефа си за лекциите. И ги покани. Когато дойде денят за лекцията, всички от работата на г-н Кочан дойдоха. Тръгнаха си много доволни. Мълвата за интересните лекции се прочу из целия град. На следващия ден и президентът чу за лекциите и реши да отиде.

Преоблече се като обикновен гражданин и си купи билет. Този път лекцията беше за приятелството и прегръдките. Всички слушаха с интерес, а после споделяха. Дори на президента Морков му стана интересно. И той започна да идва на лекциите все по-често и по-често. И така отлагаше разрушаването на ул. „Пастет“ с още един и още един ден, за да чуе следващата лекция.

Докато неговият съветник не му каза:

– Стегнете се, президенте! Най-накрая разрушете тази улица! Президентът му каза:

– Прав си! Ще я разруша още утре!

Съветникът възкликна:

– Така Ви искам, г-н президент!

Но президентът имаше друг план. Той накара своите най-добри строители да построят 3D макет на улица „Пастет“ и да разрушат макета, вместо истинската улица.

Докато строителите разрушаваха макета, той пак облече костюма си на обикновен гражданин, отиде на истинската улица и каза на приятелите, че няма да разруши улицата при едно условие – да продължават с лекциите. Те се учудиха откъде този обикновен човек знае за решенията на президента.

Г-жа Котка каза:

– Сигурно е гледал новините.

Но тогава президент Морков си свали костюма и каза:

– Аз много харесвам вашите лекции! Няма да разруша улицата, но искам и аз да представя една тема. Каква? Учудиха се всички. Президентът каза: За готвенето.

Всички казаха:

– Но вие не готвите!

И президентът възкликна:

– Като малък имах мечта не да съм президент, а да съм велик готвач. Всички разбраха, че президентът Морков е човек като тях – който иска да има приятели и да сбъдва мечтите си. Но не след дълго съветникът на президента разбра, че това, което рушат строителите е макет. Досети се, че президентът ходи често на истинската улица, отиде при него и му каза:

– Чуйте, г-н Президент, нали аз исках да разрушите тази улица?

Тогава всички ахнаха и вдигнаха протест срещу съветника. И после заведоха съветника на една от лекциите си и той разбра защо президентът е станал приятел на тези хора. Те се смееха заедно, споделяха идеите си и помагаха един на друг да сбъдват мечтите си. Съветникът каза:

– Г-н Президент, аз мислех съвсем друго за тези хора.

Г-н Куче, г-н Кочан, г-жа Котка, Мечето Славчо и другите от улица „Пастет“ го попитаха:

– Искаш ли да ни бъдеш приятел?

Той отговори:

– Да!

И всички заживяха щастливо.

АВТОР: НИЛЯЙ АХМЕД

Имало някога една бабичка знахарка. Всички я наричали Вещицата, защото избягвала хората. Те не знаели, че навремето била добра фея, която живеела щастливо със семейството си във Вълшебната гора. Но в един опустошителен пожар загубила всичките си близки. Горското бедствие оставило грозни следи по лицето ѝ, което тя започнала да крие с черно наметало. И всеки път, когато се погледнела в огледалото, тя си спомняла за пожара, в който изгорели всичките ѝ надежди. Озлобила се към околните и се скрила в дълбините на леса.

Хората от селото не смеели да се доближат до гората. Те дори измисляли страшни истории за нея и ги разказвали на своите деца, за да не отидат някой ден и те там.
Тайнственият лес се пресичал от буйна река, която го разделяла на две части. Тя течала толкова силно, че никой не се осмелявал да премине през нея. В едната половина, далече от селото, била къщичката на знахарката, а в отсрещната имало замък. В него живеели цар и царица. Те отдавна искали да им се роди момче. И най-сетне, в една лунна вечер, владетелката се сдобила със син. Кръстила го Илкай, защото било новолуние, а името означавало „първа луна“.

Същата вечер знахарката взела семенце на цвете и го посяла. Орисала го всеки път, когато се изпълни луната, да се превръща в красива девойка, а тази магия да бъде развалена само от целувката на искрена любов. Нарекла го Долунайчичейи – „цветето на месечината“. Старицата се грижела за растението като за свое дете, защото по пълнолуние, в нощта на пожара, изгубила дъщеря си. Тази нощ от Вълшебната гора се чули странни звуци и се появило сияние. Изплашените селяни били изумени от различната светлина.

Времето минавало. Принц Илкай растял далече от историята за вещицата. Той бил много любопитен, а родителите му – много разтревожени тяхното малко момче да не отиде някой ден в мрачната и страшна част на гората. И цветето растяло, като всеки път, когато се превърнело в човек, бабичката го криела в къщата си, за да не го види никой. Девойчето било чудно красиво: с дълга коса, черна като нощта, и с бяло лице, кръгло като месечинката. То било мило, не се страхувало от знахарката и я обичало.

Веднъж магьосницата се разболяла. По пълнолуние Долунайчичейи се превърнала в девойка и тъй като не могла да види кръстницата си, решила да се поразходи. Вървяла и си тананикала. Тъкмо тази нощ принцът преминал реката и планувал таен лов. И понеже дотогава не бил ходил по тези места, решил първо да огледа наоколо. Илкай чул песента и приближил до момата. От пръв поглед се влюбил в нея, а тя се развълнувала.

Вещицата почувствала, че има някой наблизо. Притеснена станала от постелята си и започнала да търси момичето. Видяла как момъкът и девойката се целунали и се уплашила – загубата на още един любим човек щяла да я съсипе. Проклела Илкай да умре. Долунайчичейи клекнала до падналия на земята принц и започнала да плаче. Изведнъж дърветата цъфнали, израснала зелена трева, буйната река започнала да тече спокойно. Илкай се събудил. Наоколо танцували пеперуди, тролчета обикаляли край тях, птичките радостно пеели. Вещицата се превърнала във фея. Тя се усмихнала и казала:

– Доброто винаги побеждава. Магията е развалена!

Направили сватба за чудо и приказ и заживели щастливо.

АВТОР: ИЗАБЕЛ ЙОРДАНОВА

Навън се разразила снежна буря. Една снежинка се отделила и кацнала на прозореца на една схлупена къщичка. Тя погледнала през него и видяла на леглото да лежи малко момиченце. То било болно, а майка му била толкова бедна, че не можела да купи дърва и да му направи топла чорбица. Личало си, че отдавна в нея не е горял огън.

Майката на детенцето приседнала до него, погалила го по челцето и му запяла нежна песен. На снежинката ѝ станало много тъжно. Една сълзица се търкулнала по лицето ѝ.

-Ех, сега да имам една вълшебна пръчица – си казала снежинката – щях да им донеса дърва и топла чорбица.

Тогава един лъч я докоснал и тя се стреснала. „Какво ли е това?“ – зачудила се снежинката и погледнала нагоре към небето. Там видяла една ярка звезда.

-Защо си тъжна, снежинке? – попитала звездата.

Снежинката ѝ разказала какво е видяла през прозореца. Тогава, звездичката ѝ казала:

-Не тъгувай! Погледни пред вратата.

Снежинката погледнала и що да види. Там стояла шейна пълна с дърва и голяма купа с топла чорбица. Тогава тя почукала на вратата. Майката се стреснала: „Кой ли е? Кой чука на вратата? Може да е някой, който да се е загубил в тази буря!“, си помислила и побързала да отвори вратата. Когато я отворила, ахнала изненадана. Там стояла шейна с дърва и купичка с топла чорбица.

-Кой ли ги е оставил? Навън няма никой! – зачудила се тя и побързала да ги прибере. Запалила огън в печката, а дървата запукали игриво. Стаята се затоплила много бързо.

Майката взела от чорбичката и нахранила момиченцето. То се затоплило и руменина минала по бузките му. „Ще се оправи“ – помислила си майката и го целунала по челото.

Снежинката така се била загледала през прозореца, че не забелязала кога е преминала бурята. Един слънчев лъч я погалил. Тя се усмихнала доволна и се превърнала в капчица вода.

АВТОР: НИКОЛАЙ ХАДЖИСТОЙЧЕВ

Денят беше слънчев и топъл. Всичките животни от стопанството се разхождаха из двора и се радваха на хубавото време. Само кокошката лежеше в полога и с нетърпение очакваше да се измъти и последното яйце.

– Отмести се, че ми е тясно! – каза едно сърдито гласче. Кокошката се ослуша, но не дочу нищо повече и се настани по–удобно в топлия си полог.

– Ама, че си тромава! Отмести се, казах!

Кокошката учудено се надигна от полога и погледна под себе си. Беше се излюпило и последното пиленце, което незнайно защо беше много сърдито и недоволно. То скочи пъргаво на земята и огледа майка си от краката до гребена.
– Не стига, че си тромава, а си и проскубана. – отсече новоизлюпеното пиле.

Кокошката онемя с отворена човка, а пиленцето важно излезе на двора.
Времето минаваше, пиленцето растеше и се превърна в младо красиво петле, което много се гордееше със себе си и непрекъснато повтаряше:

- Аз съм честно петле и винаги казвам само истината.

– Ама, че сте смешни! С тези малки гребенчета и къси опашки изглеждате направо нелепо. – повтаряше той на сестрите си

– Гласът ти е отвратителен, а досадното кукуригне всяка сутрин направо ме подлудява! – ядосваше се петлето на петела.

– Ходиш важно из двора и си толкова надут, че направо ще се пръснеш. –заявяваше петлето на пуяка.

– Ядете като прасета, чак ушите ви са пълни с храна, а миризмата от калта, в която се въргаляте направо ме отвращава. – обиждаше петлето малките прасенца.

– Чудя се, кое е по–грозно – големите ти уши, или големите ти зъби? – подиграваше се петлето на магаренцето.

– Безцелното ви скачане и бутане из двора пречи на приятната ми разходка! – викаше петлето подир малките козлета.

– Глупава си и дебела. Където минеш – всичко претъпкваш. – нагрубяваше петлето кравата.

– Стар си и беззъб, ставаш само за бостанско плашило. – казваше петлето на кучето.

– Голям си подмазвач. Като видиш човека, започваш да му се търкаш в краката за залъче храна. – думаше петлето на котарака.

Горката майчица кокошката се опитваше да вразуми рожбата си, но петлето не я чуваше, то се гордееше с това, че е честно петле и винаги казва само истината.

Един ден младото петле реши, че животните в двора не заслужават присъствието му и честните му думи. Той прелетя оградата и тръгна по горската пътека в надеждата да срещне някой, който да оцени честността му. Не щеш ли, насреща му иде лисицата.

–Уха, – извика петлето,– много сте красива! Опашката Ви е великолепна!

– Благодаря! – усмихна се хитро лисицата.

– Зъбките Ви са подредени, като бисерчета, а гласчето ви е направо медено.– продължи петлето възхитено.

– Наистина ли? – запита лисицата с меденото си гласче.

- Аз съм честно петле и винаги казвам само истината.

Хитрата лисица само това и чака. Тя покани петлето на гости и оттогава никой нищо повече не чу за петлето, което винаги казваше само истината.

АВТОР: ПРЕСЛАВА КАЛЧЕВА

На брега на река Изер живеел един момък. От сутрин до вечер той работел на нивата. Колкото и да се трудел, все не можел да свърже двата края. И той искал като своите другари да има хубава къща, хубави дрехи, но най – вече искал да има семейство. Един ден, докато орял земята си, намерил стар сандък. Учуден, момъкът отворил сандъка и намерил вътре овехтяла карта. На нея имало начертан път към планината, в която живеел светецът Рамбабу. За тази планина и за този светец младият мъж бил чувал от баща си.

На другата сутрин, с картата в ръка, момъкът тръгнал към върха. Пътят бил стръмен и осеян с опасности. Щом стигнал в подножието, младежът седнал на един камък, за да си отдъхне. След почивката се отправил към високия връх. Изкачил се на най–високото място и там видял старец с бели дрехи. Попитал го :

- Ти ли си светецът Рамбабу?

- Да, аз съм! Защо си дошъл чак дотук? Какво те мъчи? – попитал мъдрецът.

Не ме спохожда никакъв хубав живот – заоплаквал се момъкът . – Другарите ми си имат всичко-хубави дрехи, къщи, семейства. А аз- нищо! – отчаяно заразказвал той .

Светецът изслушал момчето и го накарал да се доближи :

- Мили друже, ето вземи този пръстен!

Учудил се младежът и попитал:

- Какъв е този пръстен? Защо ми го даваш?

- Това е вълшебен пръстен. Сложи го на пръста си и щом поискаш нещо, то веднага ще ти се случи. – обяснил Рамбабу.

Доволен от получения дар, момъкът тръгнал надолу по склона на планината и се върнал по тъмно в селото си. Прибрал се в колибата си и прибрал картата и пръстена в стария сандък.

На другия ден животът му продължил по същия начин с работа на нивата. Всеки ден той обработвал късчето си земя с много труд и усилия. И ето че годината била хубава, а реколтата му повече от богата. Забогатял младежът от труда си. Купил си нови дрехи. Построил си хубава къща. Намерил и любовта в лицето на младата Ирмен. Така за една година бедният мъж се сдобил с всичко, което искал. После му се родили деца и животът му се изпълнил с щастие.

Една вечер, както стоял на трапезата със своето семейство, едно от децата му го попитало за сандъка в гардероба. Момъкът взел дървената кутия и я отворил. Видял пръстена и разбрал, че вълшебството се е сбъднало, но не чрез магията, а чрез труда.

Събрал децата и жена си, и им разказал историята за Рамбабу.

Пътят, който извървял, бил пътят на усилията, на несгодите и бедността. Но в края на пътя винаги има светлина. Светлината на дома и семейството.

АВТОР: ДЕРЯ ЕРДЖАН

Веднъж Баба Марта се разхождала из гората и раздавала мартенички на всички. Изморила се и седнала под едно дърво да си почине. Заспала уморената старица и не видяла, че по клоните над нея са накацали дванадесет гарвана.

Една от птиците предложила на останалите да си вземат по една мартеничка от кошницата на бабата. Мнозинството от тях обаче грабнали повече мартенички – и за останалите членове на семействата им. Когато старицата се събудила, видяла, че кошницата й е полупразна. Много се ядосала, замахнала с ръката си и започнал да духа вятър, да вали дъжд и се извила страшна буря. Изплашили се хората, гарваните също се стреснали. Баба Марта казала:

– Докато не се намерят моите мартеници, времето в цяла България ще остане такова!

Кралят на гарваните повикал всичките си подчинени и им наредил да върнат откраднатото. Птиците оставили мартеничките на мястото им и се извинили на възрастната жена. Тя се успокоила, дъждът спрял да вали, а вятърът станал съвсем слаб. Баба Марта подарила на гарваните по една от мартеничките, които били изработени специално за тях.

Птиците разбрали, че когато тя се ядосва, в цялата страна няма мир и спокойствие. Обещали да не пипат чужди неща без разрешение и заживели спокойно и щастливо.

АВТОР: СУДЕ БЕХАЙДИН

Край зелената горичка живеела една щастлива полянка. Тя всеки ден си играела с пеперудките, които кацали от цвят на цвят, за да събират нектар. При нея често идвали и децата.

– Полянке, хайде да играем! – подканила я Мария, която била най-близка с нея.

– На какво да играем? Кажи ти! – рекла полянката.

– Искаш ли на криеница? – попитало момичето.

Детето тичало, криело се зад високите дървета, после зад гъстите храсти... Приятелката му надничала между тях и откривала къде е Мария. Двете били много радостни. Наоколо ухаело на зелена трева и цъфнали цветя. Поляната изглеждала като рай – с прекрасните горски цветя сред тревата ѝ и удивителните дървета до нея. Започнало да се стъмва и децата са се прибрали по домовете си.

На следващия ден дошли някакви мъже. Полянката ги посрещнала радостно, но непознатите изглеждали лоши и страшни. Те започнали да секат високите дървета, да тъпчат красивите цветя и да убиват горските животни. Тогава малкото райче започнало тъжно да им се моли и се разплакало:

– Не ми сечете дърветата! Моля, не убивайте милите ми животинки!
Но лошите хора никак не чували. След като унищожили красотата на полянката, си тръгнали.

Минало време. Децата пак отишли на своето любимо място да си играят. Но приятелката им я нямало. Чули някакъв гласец, който тихо ридаел. Мария познала, че е на полянката, и попитала:

– Защо плачеш, приятелко?
– Вижте какво се случи тук! Лошите хора отсякоха дърветата, убиха животните и растенията ми...

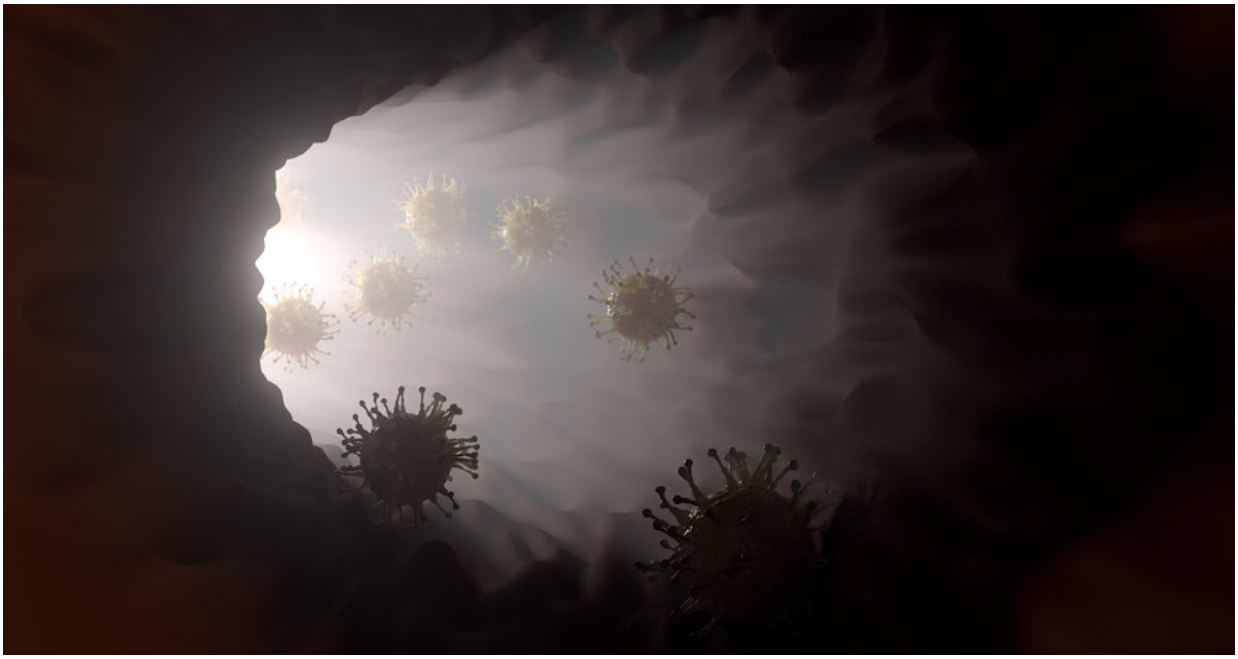
Децата също много се огорчили. Решили да ѝ помогнат. Навсякъде почистили хубаво. Засели растения, закачили хранилки за птички по клоните на дърветата. Полянката била щастлива:

– Деца, много ме зарадвахте. Благодаря ви! Не знам как да ви се отплатя… – рекла трогнато тя.
– Твоята свежа трева, ароматните ти цветя и птичите песни ще са наградата за нас – весело отвърнали децата.

АВТОР: НИКОЛ ИВАНОВА

В далечен град в държавата Китай, в тъмна дълбока пещера, незнайно кога се родило малко вирусче на име Кови. То не познавало родителите си, било тъжно и самотно. Всичко около него било студено и мрачно, нямало приятели, никой не го обичал и то никого не обичало. Навън светът бил пълен с хора, всеки вършел нещо и бързал за някъде, а неговият живот бил много скучен.

Един ден Кови решил, че вече е голям и силен и е време да завладее света. Поискал да стане господар на целия свят. Мислел си, че хората са тъжни, лоши и самотни като него и лесно може да ги разболее и да превземе тях и домовете им. В това била неговата сила. Тръгнал по света и заразявал всеки , когото срещнел. Хората падали или се криели вкъщи, а той превземал градовете и домовете им. Навън било влажно и студено като в неговата пещера. Опустели градовете, затворили училищата, целият свят притихнал. Било тъжно и сиво. Кови се почувствал господар на света, а светът заприличал на неговата пещера – празен и мрачен.

Но един ден нещо силно го изплашило. Изгряло ярко слънце, станало топло, природата се раззеленила, дошла пролетта. Хората си помагали и се обичали, въпреки че били разделени. Кови започнал да усеща, че не може да владее света. Топлината и добротата започнали да го побеждават. Навън ставало все по- топло и по-красиво, а той се чувствал все по-зле.

„Явно няма да мога да победя доброто и природата!”, помислил си той.
„Хората се обичат и си помагат, а аз съм сам”, казал си той.

Кови се изплашил, избягал обратно в своята пещера и повече никой не го видял.
Така доброто в хората победило лошото.

АВТОР: ВИКТОРИЯ МИТАНОВА

Аз съм едно най-обикновено дете, но мога да виждам чудеса навсякъде. Затова всички ми казват Вики Чудото. А аз весело подскачам, сядам на полянката, а около мен малки любопитни очички....

- Хайде, хайде, Вики Чудото, разкажи ни история, но от онези...за ....Доброто!

Аз хитро ги поглеждам,притварям очи....

- Слушайте! Започвам!

Едно малко облаче стоеше самичко в синьото небе. Беше тъжно, защото се бе родило от сълзите на дете. То искаше да направи всички по-добри. Но един голям облак казал:

- Ти да промениш света! Та ти си толкова малък!!!

Облачето се замислило и се отдалечило. Слънцето го прегърнало и му казало:

- Не спирай да мечтаеш, малко облаче.Сърчицето ти е голямо. Ще успееш.

И тръгнало облачето, а бузката му порозовяла от целувката на слънцето. Видяло в далечината голяма буря и бързо отишло там.

-Защо плачете, облачета? Защо сте тъй сиви?

-Виждаш ли онзи комин? Под него има полянка.Там растенията ни молят за дъждец, но коминът ни цапа.....И сме сиви. И ни задушава мръсният въздух.

- Не тъгувайте. Знаете ли, че след нашите сълзи на небето се ражда дъга. Тя ще направи цветен този комин. От него ще излизат само цветя.

Затанцували всички и забравили своята тъга. И от танца им се родила приказна дъга. От нея започнали да падат бонбони, шоколади, близалки за всички деца. И усмивки за възрастните.

Облачето разбрало, че може да накара всички да повярват в доброто. И започнало да пътува и да вдъхва вяра на всички....

То направило толкова добрини, че се превърнало в слънчев лъч.

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЪЛШЕБНИЯТ СВЯТ НА ИГРАЧКИТЕ НИКОЛ КЪНЧЕВА 1

Г-Н КОЧАН И СИЛАТА НА ДУМИТЕ - ГЕОРГИ ХРИСТОЗОВ 5

ЛУННАТА ПРИНЦЕСА - НИЛЯЙ АХМЕД 12

СНЕЖНА БУРЯ - ИЗАБЕЛ ЙОРДАНОВА 17

ПЕТЛЕТО, КОЕТО ВИНАГИ КАЗВАШЕ САМО ИСТИНАТА- НИКОЛАЙ ХАДЖИСТОЙЧЕВ 20

ВЪЛШЕБНИЯТ ПРЪСТЕН- ПРЕСЛАВА КАЛЧЕВА 24

БАБА МАРТА И ГАРВАНИТЕ- ДЕРЯ ЕРДЖАН 28

ПРИКАЗКА ЗА ПОЛЯНКАТА - СУДЕ БЕХАЙДИН 30

КОВИ - НИКОЛ ИВАНОВА 33

ОБЛАЧЕТО, КОЕТО ИСКАЛО ДА ПРОМЕНИ СВЕТА - ВИКТОРИЯ МИТАНОВА 36

МОЯТА ПРИКАЗКА

Първият приказен конкурс на **онлайн магазин** igra4kite.com проведен съвместно с онлайн пространство за детско писмено творчество "Разкажи ми приказка" събра близо 60 авторски произведения на деца от цяла България! Това е наистина невероятно и също толкова прекрасно! Всички истории ни развълнуваха и ни пренесоха в други светове- магични, мистични, интригуващи, забавни и най-вече изпълнени с много мисли и усещане за добро, обич и състрадание.
Затова решихме да създадем поредица от няколко електронни книжки, в които да включим всички произведения, участвали в конкурса! Дано Ви хареса! Благодарим Ви и Ви чакаме отново, за да ни разказвате приказки!